

καλαμπόκι

καλαμπόκι, το, ουσ. [<αλβ. kalambok], το καλαμπόκι·

- *δεν τρώω καλαμπόκι ή δεν τρώμε καλαμπόκι*, δεν είμαι αφελής, ευκολόπιστος, δεν είμαι ανόητος, κουτός, βλάκας: «μου 'ταζε λαγούς με πετραχήλια για να του δώσω πεντακόσια χιλιάρικά, αλλά δεν ήξερε πως δεν τρώω καλαμπόκι». Από την εικόνα του ατόμου που, για να πιάσει μια κότα ή για να την οδηγήσει με μεγαλύτερη ευκολία στο κοτέτσι της, σκορπάει σε μια απόσταση καλαμπόκι. Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του. Για συνών. βλ. φρ. *δεν τρώω κουτόχορτο ή δεν τρώμε κουτόχορτο*, λ. [κουτόχορτο](#).

- *τρώει καλαμπόκι*, είναι αφελής, ευκολόπιστος, είναι ανόητος, κουτός, βλάκας: «αφού τρώει καλαμπόκι, πώς θέλεις να προκόψει ο φουκαράς!». Για συνών. βλ. φρ. *τρώει κουτόχορτο*, λ. [κουτόχορτο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας